

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3987/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Комуналац" Бујановац, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године, у седници одржаној дана 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 151/22 од 24.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу за период од 01.01.2019. године до 31.05.2019. године на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде исплати износ од 7.446,62 динара са законском затезном каматом ближе одређеном у том ставу изреке, као и да за тужиоца на досуђени износ разлике уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима. Ставом другим и трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године на име накнаде трошкова за топли оброк исплати износ од 101.110,61 динара, а на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 116.150,26 динара, све са законском затезном каматом ближе одређеном у овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на

новчане износе разлика из става другог и трећег изреке уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима по стопи и основици која важи на дан уплате. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1636/23 од 20.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу петом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 33.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су благовремено изјавиле ревизију и то тужилац у делу којим је тужбени захтев одбијен, а тужени у делу одлуке о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиоца за исплату разлике до износа минималне зараде и доприноса за обавезно социјално осигурање, који захтев је усвојен, а одбијен тужбени захтев за потраживање накнаде трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом и доприноса за обавезно социјално осигурање на износ тих накнада. О праву тужиоца за исплату накнаде трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14). Због наведеног, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у складу са чланом 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате зараде и накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 07.05.2019. године, а преиначена 28.01.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 217.260,87 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Ценићи разлоге туженог за одлучивање о његовој ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе члана 404. ЗПП.

Наиме, решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку. Овим законом су регулисана правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова. Према овим правилима, одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка и узимањем у обзир само оних трошкова који су били потребни ради вођења парнице. Имајући у виду да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, као споредна одлука о процесном питању конкретног спора која је донета применом члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији против овог решења применом одредбе члана 404. став 1. овог закона.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење

ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија туженог је недозвољена.

Стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу четвртог изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**